

prof. dr hab. Ewa Stasiak-Jazukiewicz
nauki społeczne

Katedra Polityk Unii Europejskiej
Wydział Nauk Politycznych i Studiów Międzynarodowych
Uniwersytet Warszawski

e.stasiak@uw.edu.pl

Recenzja osiągnięć Pani dr Dominiki Narożnej, ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce

Wykonana na zlecenie Dziekana Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa, Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu

1. Informacje ogólne

Habilitantka ukończyła politologiczne studia magisterskie na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu w 2005 roku a w roku 2017 studia magisterskie na kierunku organizacja produkcji filmowej i telewizyjnej w Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. W 2010 roku Rada Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM przyznała Jej stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce po udanej obronie dysertacji pt. *Zniesławienie prasowe w Polsce (1984-2008)*. Promotorem rozprawy był profesor Jacek Sobczak.

W ramach podnoszenia kwalifikacji zawodowych dr Dominika Narożna ukończyła studia podyplomowe: z zakresu PR oraz zarządzania szkołą wyższą, a także liczne kursy, szkolenia i warsztaty.

Od października 2011 roku Habilitantka jest pracownikiem Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM, na stanowisku adiunkta. Na podstawie umowy cywilno-prawnej prowadziła także zajęcia dydaktyczne w czterech uczelniach: Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Koninie (2009-2012), Wyższej Szkole Języków Obcych (2010-2011), Uniwersytecie Ekonomicznym w Poznaniu (2011-2016) oraz Wyższej Szkole Bankowej (2011-2017).

2. **Ocena osiągnięcia naukowego wymienionego w Art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.; nowelizacja w 2016 r. – Dz.U. 2016, poz. 882, 1311) oraz pozostałego opublikowanego dorobku naukowego, a także na podstawie ROZPORZĄDZENIA Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego Dz. U. nr 196, poz. 1165**

2.1. Ocena publikacji wskazanej jako główne osiągnięcie naukowe

Na osiągnięcie naukowe dr Dominiki Narożnej składa się zbiór 22 publikacji z lat 2013-2019. Są to: dwie monografie autorskie (*Uwarunkowania funkcji rzecznika prasowego w Polsce. Teoria i praktyka*, Wydawnictwo Naukowe Silva Rerum, Poznań 2018; *Media w polityce informacyjnej. Casus polskich uniwersytetów publicznych*, Wydawnictwo Naukowe WNPiD UAM); osiem artykułów w czasopismach naukowych, w tym trzy autorskie, z których dwa są anglojęzyczne oraz pięć współautorskich (jeden w języku angielskim); osiem autorskich rozdziałów w pracach zbiorowych, w tym dwa w języku obcym oraz dwa współautorskie rozdziały; jedną redakcję pracy zbiorowej oraz 11 haseł leksykalnych.

Wybrany temat naukowych dociekań należy do tych społecznie ważnych. Postępująca mediatyzacja życia społecznego, wg Friedricha Krotza meta-proces społeczny, przejawia się przenoszeniem doświadczeń ze świata realnego do medialnego i poznawaniem świata za pośrednictwem mediów. Uwzględniają to wszystkie instytucje działające w sferze publicznej. Widoczność medialna (*visibility*) nie jest li tylko pokusą ale narzędziem ułatwiającym im funkcjonowanie. Zmiany w systemie finansowania uczelni publicznych, komercjalizacja wiedzy, objawiająca się m.in. zmianami w sposobie zarządzania przez uczelnie własnością intelektualną oraz możliwością powołania przez uczelnię spółki celowej i wreszcie trwający od kilku lat niż demograficzny warunkują konieczność prowadzenia przez uczelnie publiczne polityki informacyjnej, rozumianej jako zespół działań komunikacyjnych, podejmowanych świadomie i planowo w celu wsparcia działalności tych instytucji. Kontrola i zarządzanie przepływem informacji ma kreować wizerunek w celu zwielokrotnienia skuteczności realizowanej przez nie polityki. Wybór odpowiednich narzędzi pozwalających prowadzić skuteczną komunikację publiczną i komercyjną (marketingową) może stanowić o sukcesie: zapewnić studentów, pozyskać partnerów biznesowych, umożliwić współpracę naukową z ośrodkami akademickimi w kraju i zagranicą. Wątpliwości nie budzi wybrana przez Habilitantkę dyscyplina chociaż podjęta tematyka jest także w przedmiocie zainteresowania nauk o mediach. Wybór nauk o polityce pozwala domniemywać, że zaliczone do cyklu

publikacje dostarczą rozstrzygnięć, które będą stanowiły wymierny wkład w rozwój nauk o polityce w warstwie eksplanacyjnej czy predyktywnej, a ich ustalenia mogą zostać wykorzystane na przykład w procesie decydowania politycznego (funkcja instrumentalna nauki) albo posłużyć uzasadnieniu strategii i taktyki realizacji decyzji i działań politycznych (funkcja aksjologiczna nauki).

W autoreferacie Habilitantka uzasadniła wybór tematu badawczego osadzając go w *public relations*. Wskazała szeroki wachlarz zastosowanych metod badawczych, zarówno tych charakterystycznych dla nauk o polityce, jak również współdzielonych z naukami społecznymi i humanistycznymi: analiza systemowa, metoda historyczna, analiza instytucjonalno-prawna, metoda komparatywna (w autoreferacie nazywana metodą komparatystyczną, s. 13) czy analiza przypadku. Omówiła wykorzystane narzędzia i techniki badawcze – sondaż diagnostyczny, częściowo lub w całości skategoryzowane wywiady kwestionariuszowe i wywiady. Po lekturze w żadnej ze wskazanych publikacji nie odnalazłam analizy systemowej. Natomiast wywiady z ministrem nauki i szkolnictwa wyższego oraz rzecznikiem prasowym tegoż ministerstwa to próbki formy wypowiedzi dziennikarskiej a nie narzędzie badawcze, służące rozwiązywaniu problemów naukowych. Poza tym wywiad z rzecznikiem MNiSW zawiera żenujący błąd merytoryczny – brak rozróżnienia pojęć polityka informacyjna i polityka medialna (poz. 2 na liście publikacji cyklu, s. 218). Ten sam błąd powtórzony został w innych publikacjach zaliczonych do cyklu, na przykład poz. 14, s.183. Ta nieznamość przedmiotu zainteresowania cechuje cały autoreferat, gorzej – przyczyniła się do wadliwej konstrukcji problemu badawczego.

W autoreferacie zaprezentowany został także cel i hipotezy badawcze.

Celem naukowym cyklu zatytułowanego *Kształtowanie relacji z mediami jako element polityki informacyjnej polskich uniwersytetów publicznych* jest prezentacja „mechanizmów działań podejmowanych przez przedstawicieli polskich uniwersytetów publicznych względem systemu medialnego” (s.12, podkreślenie moje). Działania „względem systemu medialnego” to właśnie polityka medialna, polegająca z grubsza na kształtowaniu ramowych warunków prawnych, politycznych i ekonomicznych funkcjonowania systemu medialnego. Systemu medialnego, czyli formalnych i nieformalnych grup społecznych uczestniczących w procesie tworzenia i rozpowszechniania informacji, ich wzajemnych uwarunkowań oraz norm społecznych regulujących wszystkie te działania. Czyli „reprezentanci polskich uniwersytetów publicznych” mają formułować normy prawne, określać zasady funkcjonowania i organizacji mediów, na przykład kreować i prowadzić działania ograniczające proces koncentracji

własności w mediach? Demokracja mędrców? Powodem tego niefortunnego sformułowania (nie ostatniego) jest brak wiedzy merytorycznej. Chodziło zapewne o *media relations* - utrzymywanie poprawnych relacji z mediami. Termin znany Habilitantce, czemu dała wyraz w publikacji o charakterze podręcznika dla słuchaczy kursów warsztatowych z *public relations* (poz. 1 na liście publikacji cyklu).

Za pomocne w realizacji sformułowanego przez siebie celu Habilitantka uznała następujące hipotezy:

główna: relacje z mediami stanowią nieodłączny i zasadniczy element polityki informacyjnej polskich uniwersytetów publicznych;

pięć cząstkowych:

- (H1) ramy kształtowania polityki informacyjnej względem mediów wyznacza w Polsce ustawodawca;
- (H2) wykonawcą założeń polityki informacyjnej względem mediów w polskich uniwersytetach publicznych jest rzecznik prasowy, którego wspierają inne jednostki organizacyjne uczelni;
- (H3) niska ocena przedstawicieli opinii publicznej w zakresie poziomu skuteczności prowadzonej polityki informacyjnej wobec mediów przez polskie uniwersytety publiczne;
- (H4) prowadzona przez przedstawicieli polskich uniwersytetów publicznych polityka informacyjna wobec mediów odbywa się przy pomocy narzędzi komunikacyjnych z zakresu PR;
- (H5) dziennikarze mają wpływ na sposób prowadzenia polityki informacyjnej przez podmioty systemu polityczno-prawnego, w tym także polskie uniwersytety publiczne.

Hipotezy w większości banalne i wadliwie sformułowane. Inny był przedmiot weryfikacji niż sugerują. Na przykład, miast sprawdzania czy w Polsce ustawodawca wyznacza ramy kształtowania polityki informacyjnej dokonany został przegląd aktów prawnych regulujących działalność mediów, zwłaszcza wolności słowa i wolności mediów (także na Ukrainie, poz. 16 na liście publikacji zaliczonych do cyklu) oraz właściwy opis zobowiązania do udzielania informacji o działalności publicznej, nałożonego ustawą z 6 września 2001 roku *o dostępie do informacji publicznej*, wzbogacony wyliczeniem przykładowych narzędzi, jakimi dysponują podmioty kreujące politykę informacyjną – autoryzacja, sprostowanie, nowoczesne technologie, w tym drony (poz. 2 na liście publikacji cyklu, s. 140). Hipotezy druga i czwarta

zostały dość absurdalnie rozdzielone – wszak jednym z warunków skutecznego *public relations*, czyli imagistyki społecznej, jest dobry rzecznik prasowy. Kandydatka do stopnia przyznała, że zastosowane narzędzia badawcze nie pozwoliły na weryfikację trzeciej hipotezy cząstkowej. Moim zdaniem nie udała się także próba weryfikacji hipotezy piątej, najbardziej interesującej. I w tym przypadku zawiniło niedostosowanie narzędzi badawczych, pozwalających na potwierdzenie lub falsyfikację założenia. Bardziej odpowiednią metodą badawczą byłaby tu analiza treści przekazów medialnych określająca medialny wizerunek uniwersytetów publicznych a nie służąca określeniu ról (performance) pełnionych przez dziennikarzy. Zwłaszcza, że w przytaczanych przez Habilitantkę publikacjach (pozycje 6, 8, 10 i 21) analizowano postawy polskich dziennikarzy wobec aktorów politycznych.

Baza źródłowa autorskich publikacji cyklu nie jest ani obszerna ani reprezentatywna dla podjętego tematu, uwzględnia przy tym nieliczne publikacje obcojęzyczne, wzbudzając wątpliwości co do tego, czy Habilitantka zna międzynarodową literaturę przedmiotu. Tym bardziej, że w autoreferacie zabrakło klasycznej krytycznej analizy stanu badań. Habilitantka ograniczyła się do wskazania najważniejszych autorów publikacji, z których czerpała.

Reasumując: cykl został niepotrzebnie rozbudowany ilościowo. Temat w stopniu wystarczającym mogłoby wyczerpać 11 publikacji: obie autorskie monografie (poz. 1 i 2), dwa artykuły autorskie (poz. 5 i 7) oraz siedem autorskich publikacji w pracach zbiorowych (poz. 12, 13, 14, 17, 18, 19 i 20). Tematy w nich poruszane mieszczą się w zakresie tożsamościowym nauk o polityce ale z uwagi na jakość wykonania nie stanowią ustawowo wymaganego wkładu w ich rozwój. Obarczone są merytorycznymi błędami. Przeprowadzony w nich wykład nie ma podbudowy teoretycznej z obszaru nauk społecznych ani celnie celnie dobranych metod i narzędzi badawczych. Oddać należy, że sześć z publikacji powstało w oparciu o badania własne - wywiady kwestionariuszowe (poz. 2, 5, 13, 14, 19 i 20). Ale nie był to rozwinięty warsztat badawczy.

Publikacje, których nie zaliczyłam do cyklu albo znacznie wykraczają poza wyznaczony przedmiot badań (dotyczy to zwłaszcza sześciu wyjątkowo cennych poznawczo, analitycznych, współautorskich artykułów realizowanych w ramach międzynarodowego projektu „Journalistic Role Performance Around the Globe”, zainicjowanego i koordynowanego przez C. Mellado i L. Hellmuellera – poz. 6, 8, 9, 10, 11 oraz 21 a także poz.15) albo mają charakter opisowy, powielają podejmowane wątki lub nie są na temat (poz. 3, 4, 16 i 22). Podkreślić należy walory poznawcze publikacji współautorskich. I chociaż jest ich aż siedem, i realizowane były od 2014 roku to jeszcze nie wpłynęły na jakościowy rozwój kwalifikacji naukowych Habilitantki, nie

zaowocowały podniesieniem Jej umiejętności do samodzielnej konceptualizacji i poprawnego rozwiązywania problemów badawczych, nie rozszerzyły Jej warsztatu badacza.

2.2. Ocena pozostałego opublikowanego dorobku naukowego

Analiza bibliometryczna dorobku naukowego dr Dominiki Narożnej wykazała autorstwo/współautorstwo 32 publikacji, w tym: 3 monografie autorskich, 15 artykułów, 13 rozdziałów oraz 4 redakcji i współredakcji prac zbiorowych. 21 z nich składa się na przedstawione do recenzji osiągnięcie. Dorobek dopełnia 11 haseł encyklopedycznych, także zaliczonych do cyklu składającego się na główne osiągnięcie. Ilościowo jest to wystarczający dorobek naukowy.

Pozostały przedstawiony do oceny opublikowany dorobek naukowy (11 publikacji) według złożonej w autoreferacie deklaracji dotyczy czterech zagadnień: funkcjonowania producentów filmów dokumentalnych, prawno-politycznych uwarunkowań produkcji audiowizualnej, ochrony własności intelektualnej pracowników naukowo-dydaktycznych uczelni publicznych oraz emigracji Polaków do Norwegii. Ja, w miejsce „uwarunkowań produkcji audiowizualnej” proponuję nazwę zgodną z zawartością tych pięciu publikacji, t. j. czynniki warunkujące medialny wizerunek rzeczywistości (*Kreowanie rzeczywistości w filmach dokumentalnych. Kazus Leni (Helene Amalie Berthy Riefenstahl) na podstawie produkcji Triumf woli i Olympia; Socjotechnika w telewizyjnych transmisjach sportowych na przykładzie relacji meczu Polska - Hiszpania podczas Mistrzostw Świata w Piłce Ręcznej w Katarze w 2015 roku; „Wronizacja” informacji prasowych oraz Co jeść? - telewizyjne audycje na temat żywienia. Studium przypadku*).

Mimo różnorodności tematycznej podkreślić należy spójność dorobku. Cztery z tych wątków wzajemnie się uzupełniają dotyczą komunikowania publicznego, które mieści się w obszarze zainteresowań nauk o polityce. Problematykę łączy jeszcze wykształcenie i przebieg kariery zawodowej Habilitantki.

Funkcjonowanie producentów filmów dokumentalnych w Polsce Habilitantka omówiła w anglojęzycznej publikacji *The Producer of Documentary Films in Poland (in the years 2005-2018)*, wydanej w 2018 roku przez wydawnictwo naukowe Jej macierzystego wydziału. Autorka nie wyszła poza wcześniejsze ustalenia Marka Hendrykowskiego, Mikołaja Jazdona i Katarzyny Mąki-Malatyńskiej czy Krzysztofa Kopczyńskiego. Zaletą publikacji jest jej potencjalna dostępność dla zagranicznych czytelników.

Reasumując: należy podkreślić, że zainteresowania badawcze Habilitantki mieszczą się w dyscyplinie nauk o polityce. Część jej autorskich publikacji stanowi wkład w rozwój dyscypliny. Niektóre są przyczynkarskie, aktualizują stan wiedzy. Nie znalazłam wśród nich świadectw rozwoju badawczego Kandydatki do stopnia naukowego.

3. Ocena istotnej aktywności badawczej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego habilitanta zgodnie z kryteriami wymienionymi w powyższym rozporządzeniu Ministra Nauki i szkolnictwa Wyższego.

3.1. Kryteria oceny w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych w obszarze nauk społecznych

- Autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie *Journal Citation Reports* (JCR) lub na liście *European Reference Index for the Humanities* (ERIH)

Brak

- Autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach lub na liście wskazanych wyżej

Habilitantka jest autorką trzech monografii, w tym dwóch wchodzących w skład osiągnięcia naukowego. Anglojęzyczna monografia zaliczana do tzw. innych prac naukowych wydana została w 2018 roku przez Wydawnictwo Naukowe WNPiD UAM (*The Producer of Documentary Films in Poland in the Years 2005-2018*, Poznań 2018).

Dorobek naukowy dr Dominiki Narożnej obejmuje także autorstwo i współautorstwo 15 artykułów, w tym 3 obcojęzycznych. Dwa artykuły zamieszczone zostały w wydawnictwie zagranicznym. Pozostałe opublikowały punktowane, recenzowane czasopisma naukowe: krakowskie „Zeszyty Prasoznawcze”, łódzkie „Acta Universitatis Lodziensis. Folia Litteraria Polonica”, poznańskie „Public Policy and Economic Development”, „Przegląd Politologiczny” i „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne”, toruński „Świat Idei i Polityki”, warszawskie „Kultura - Media - Teologia” i „Studia Medioznawcze” oraz wrocławskie „Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu”.

- Autorstwo lub współautorstwo, odpowiednio dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych

W dorobku naukowym Habilitantki jest jedna redakcja i trzy współredakcje prac zbiorowych. Pierwsza opublikowana została przez Toruńskie Wydawnictwo Adam Marszałek, pozostałe przez Wydawnictwo Naukowe UAM.

Dr Dominika Narożna jest autorką 14 i współautorką 2 rozdziałów w pracach zbiorowych. Dwa z nich są obcojęzyczne. Dwa (nie te same) opublikowano w wydawnictwach zagranicznych. Polskie wydawnictwa, to cenione oficyny naukowe o ogólnokrajowym zasięgu, gwarantującym autorom obecność w dyskursie środowiska, znajdujące się obecnie w wykazie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego na poziomie I, dającym 80 pkt. (w porządku alfabetycznym): Oficyna Wydawnicza ASPRA-JR, Oficyna Wydawnicza Garmond, Wydawnictwo Adam Marszałek, Wydawnictwo Naukowe UAM, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Wydawnictwo UMCS.

Dorobek uzupełnia 11 haseł do *Leksykonu bezpieczeństwa* wydanego przez Wydawnictwo Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach.

- Sumaryczny *Impact factor* publikacji naukowych dr Dominiki Narożnej według listy JCR wynosi 0.
- Liczba cytowani publikacji według bazy WoS wynosi 0, a według bazy Google Scholar:10.
- Indeks Hirscha publikacji według bazy WoS wynosi 0, a według bazy Google Scholar:1.
- Kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub uczestnictwo w takich projektach

W załączniku nr 4 do autoreferatu dr Dominika Narożna wykazała uczestnictwo w siedmiu projektach badawczych w latach 2009 – 2019, w tym w trzech międzynarodowych: „The Journalistic Role Performance Project” (JRP), „Research Programme on Welfare, Working Life and Migration” (VAM) oraz „Agresja w komunikowaniu masowym w XXI wieku”.

- Międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową

Dokonania Habilitantki u progu kariery naukowej (w latach 2010 i 2011) dostrzegły i nagrodziły władze Jej macierzystej uczelni.

- Wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych

Habilitantka wygłosiła referaty lub uczestniczyła w dyskusji panelowej na 31 konferencjach tematycznych. Przy czym 18 z nich było konferencjami międzynarodowymi, w tym 7 odbywało się poza granicami Polski (Finlandia, Rosja, 2x Słowacja, Szwecja, Ukraina i Wielka Brytania).

3.2. Kryteria oceny w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej Habilitantki

- Uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych i krajowych

Poza wskazanymi wyżej dr Dominika Narożna w latach 2015-2017 kierowała projektami: „Kultura przedsiębiorczości dla mieszkańców Wielkopolski realizowanym w ramach Wielkopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego WRPO finansowanego przez Unię Europejską oraz „Tu mieszkam, tu zmieniam”, finansowanym przez fundację BZ WBK. Jest także wykonawcą w trwającym do 2021 roku projekcie „Aktywność edukacyjna zawsze się opłaca” realizowanym w ramach programu Narodowego Centrum Badań i Rozwoju a współfinansowanego ze środków UE.

- Udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji

Habilitantka aktywnie uczestniczyła w 31 konferencjach, była członkiem komitetu organizacyjnego 15 z nich.

- Otrzymane nagrody i wyróżnienia

Habilitantka była dwunastokrotnie wynagradzana, w tym siedmiokrotnie za działalność organizacyjną, raz za osiągnięcia dydaktyczne.

- Udział w konsorcjach i sieciach badawczych

W latach 2015-2016 dr Dominika Narożna należała do konsorcjum naukowego utworzonego przez trzy krajowe ośrodki akademickie realizujące projekt „Analiza empiryczna zawartości mediów publicznych w roku 2015” na zlecenie KRRiT.

- Kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych

Brak

- Udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism

W 2017 roku dr Dominika Narożna była współredaktorem serii poznańskiego Wydawnictwa Nauka i Innowacje.

- Członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych

Habilitantka od 2012 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych a od 2016 - Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej.

- Osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki

Dr Dominika Narożna jest autorką i współautorką dziewięciu publikacji popularyzujących naukę, kilkakrotnie prowadziła szkolenia i warsztaty tak dla studentów jak i kandydatów na studentów oraz dla rzeczników prasowych.

- Opieka naukowa nad studentami

Aktywność dydaktyczna Habilitantki pozostaje w korespondencji z Jej zainteresowaniami naukowymi. Prowadzi zajęcia m.in. z zarządzania informacją, polskiego systemu medialnego i prawa autorskiego. Sprawuje opiekę nad studenckimi kołami naukowymi. Wypromowała kilkuset licencjatów, w tym 140 w macierzystej uczelni.

- Opieka naukowa nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, z podaniem tytułów rozpraw doktorskich

Habilitantka jest promotorem pomocniczym w dwóch przewodach doktorskich w trakcie realizacji: mgra M. Wojciechowskiego piszącego na temat „Mediatyzacja polityki za pomocą narzędzi internetowych. Studium na przykładzie wyborów prezydenckich w Poznaniu i Wrocławiu w 2018 roku” i mgr D. Teclaw – „Prasa lokalna w Wielkopolsce w latach 1999 – 2018”.

- Staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich

Wykorzystując międzynarodowy program *LLP Erasmus+* do podnoszenia swoich kwalifikacji językowych Habilitantka odbyła wizyty studyjne na uniwersytetach: w Hiszpanii (2013 i 2016), na Malcie (2012), Portugalii (2015) i we Włoszech (2011). Ponadto z racji uczestnictwa w międzynarodowych projektach naukowych w latach 2013-2014 odbyła 7 wizyt studyjnych w Norwegii (Uniwersytet w Bergen) a w roku 2015 była we Francji (Strasbourg).

- Wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców

Habilitantka była autorką i współautorką pięciu ekspertyz dla podmiotów publicznych (Fundacji UAM, MNiSW czy przewodniczącej Rady Gminy Suchy Las).

- Udział w zespołach eksperckich i konkursowych

Dr Dominika Narożna wielokrotnie (22x) brała udział w zespołach eksperckich i konkursowych angażując się w działania jej macierzystej uczelni na rzecz otoczenia zewnętrznego.

- Recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopiśmie międzynarodowych i krajowych

Habilitantka nie recenzowała ani krajowych ani międzynarodowych projektów ale kilkakrotnie powierzano jej zadania recenzowania publikacji (2x Debiuty Naukowe Studentów Wyższej Szkoły Bankowej oraz 5x kwartalnik internetowy warszawskiej UKSW „Kultura-Media-Teologia”).

Reasumując: w zakresie aktywności badawczej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego Habilitantka posiada osiągnięcia mieszczące się w kryteriach do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

4. Wniosek końcowy

Dorobek naukowy dr Dominiki Narożnej nie przekonał mnie ani o Jej dojrzałości badawczej, ani o zdolności do twórczej adaptacji istniejących modeli teoretycznych ani do umiejętności prowadzenia samodzielnej pracy koncepcyjnej. Nie powierzyłabym dr Dominice

Naróżnej funkcji promotora i recenzenta w procedurach awansowych. Kandydatka do stopnia naukowego nie prowadzi zaawansowanych badań – ani w wymiarze teoretyczno-metodologicznym ani empirycznym. Autorskie materiały przedstawione do recenzji mają charakter przeglądowy i deskryptywny. Nie spełniają akademickich standardów i wymagań ustawowych i tym samym nie mogą zostać uznane, jako wymierny wkład w rozwój nauk o polityce i zakwalifikowane jako dorobek habilitacyjny.

A handwritten signature in blue ink, consisting of a large, stylized initial 'P' followed by several cursive letters, likely 'P. K...'.